

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1059 25 tháng 10 năm 2015

Thơ ngỏ

Đại Đồng

*Đại đồng thế giới khắp nơi nơi
Khai triển chơn tâm tiến hợp thời
Vận chuyển chơn hành không loạn động
Bình tâm thanh tịnh đón chơn lời*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 06/02/2006 đến 12/02/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Tiểu đường khi trời khi sục có sao không?
- 2) Chuyện gì là quan trọng?
- 3) Tu sao được tiến hóa nhanh hơn?
- 4) Muốn lên cao hơn nữa thì phải làm sao?
- 5) Trời Đất động thì phải làm sao?
- 6) Đường tu dài là phải bao xa?
- 7) Tu tất có lợi ích gì không?

<p>1) San Diego, 06-02-2006 6: 15 AM <i>Hỏi: Tiểu đường khi trời khi sực có sao không?</i></p> <p>Đáp: Thừa tiểu đường khi trời khi sực là do sự ăn uống có chất ngọt nhiều hay ít đó thôi</p> <p>Kệ: <i>Thực hành chánh pháp chẳng bởi hỏi Tùy duyên học hỏi tùy duyên tiến Thâm sâu duyên đạo cần học hỏi Thức giác tự tu chẳng đua đòi</i></p>	<p>2) San Diego, 07-02-2006 12: 00 AM <i>Hỏi: Chuyện gì là quan trọng?</i></p> <p>Đáp : Thừa chuyện chết người là quan trọng</p> <p>Kệ : <i>Chưa giác chưa thông tự hại người Khó tin khó tưởng đường hữu ích Tự giác chuyên tu cứu được người Muru tâm xây dựng hơn phá hoại</i></p>
<p>3) San Diego, 08-02-2006 1 : 30 AM <i>Hỏi : Tu sao được tiến hóa nhanh hơn?</i></p> <p>Đáp : Thừa tu dày công sẽ được tiến hóa nhanh hơn</p> <p>Kệ : <i>Thành tâm hướng thượng gom điểm tu tiến Thâm tu thanh tịnh triển trực giác Quý tướng Trời cao rộng thênh thang Qui y Phật Pháp thành tâm tiến</i></p>	<p>4) San Diego, 09-02-2006 0: 45 AM <i>Hỏi : Muốn lên cao hơn nữa thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa muốn lên cao hơn nữa thì phải dày công hành pháp</p> <p>Kệ : <i>Tu tiến khai thông tự tiến bền Hạnh đức tràn đầy duyên tự độ Thành tâm tu tiến tự mình vô Khám phá tràn đầy duyên Trời Phật</i></p>
<p>5) San Diego, 10-02-2006 0 : 55 AM <i>Hỏi : Trời Đất động thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa Trời Đất động thì phải nhịn nhục tối đa để tìm hiểu trong sáng suốt</p> <p>Kệ : <i>Thiên cơ chuyển động để dạy đời Tự mình thức giác tự xa rời Dùng mãnh tự tu càng vượt khỏi Nguy hiểm không còn trong thanh tịnh</i></p>	<p>6) San Diego, 11-02-2006 1: 05 AM <i>Hỏi: Đường tu dài là phải bao xa?</i></p> <p>Đáp: Thừa đường tu dài là vô cùng tận</p> <p>Kệ: <i>Siêng tu chẳng sợ đường dài Khổ hạnh tiến tu xây dựng tiến Phá mê phá chấp tự vượt xuyên Lớn rộng vô cùng duyên Trời độ</i></p>
<p>7) San Diego, 12-02-2006 1: 20 AM <i>Hỏi: Tu tất có lợi ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thừa tu tất rất hữu ích</p> <p>Kệ: <i>Thời gian tu tất ngắn ngủi đạt Hướng tâm thanh tịnh sống vẫn an Đời đạo song tu càng thấy tiến Thành tâm tu luyện tránh lụy phiền</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Luật Trời

*Nhứt nguyên qui hội duyên tiền
Nhị nguyên tạo thế tạo duyên ở đời
Khí thân tinh giác chẳng rời
Tứ tượng tạo thế tạo nơi điều hòa
Ngũ hành nội tạng phân qua
Lục phủ hỗ trợ như nhà thế gian
Thất tầng la võng hành quang
Bát quái đồ trận tạo an tâm hồn
Hai vòng nối lại không không
Trường cửu bất hoại khai vòng thức tu
Thập toàn minh giải cảnh tù
Chẳng còn mê chấp chẳng ngu chẳng khờ./.*

*Lương Sĩ Hằng
22-08-1988*

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Giảng Cho Đồng Bào Việt Nam Tại Crystal Palace (19-07-1981)

Bạn đạo: Dạ thưa ông Tám, chúng tôi mới xem được sách này qua loa, nói là giờ tý thì ngồi thiền. Thế, thì dụ như chúng tôi, trước khi đi ngủ, chúng tôi ngồi có được không? Và khi đi ngủ dậy, ngồi có được không?

Đức Thầy: Ngồi được.

Bạn đạo: Ngoài giờ tý, như chúng tôi thì 10 giờ đi ngủ, giờ tý thì chắc không dậy được; và những người đi làm đêm, thì giờ tý không có cái thì giờ, thì ngồi trước khi đi ngủ, và đi ngủ dậy rồi ngồi có được không?

Đức Thầy: Được hết.

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Bởi vì bất cứ giờ nào....

Bạn đạo: Và một ngày, một ngày thì ngồi mấy lần, hay là ngồi bao nhiêu thì giờ thì được? Xin Thầy giải thích cho.

Đức Thầy: Tùy thích và tùy khả năng của mọi người. Trước kia, tôi chỉ ngồi có 15 phút là tôi chịu hồng nổi; rồi lần lần mỗi tuần tôi chỉ có tăng 5 phút mà tôi ngồi được tới sáng, và tôi đi làm việc khỏe mạnh hơn xưa. Thì cái chuyện tu này bàn đầu mình phải tập chớ, tập theo cái khả năng của chính mình, rồi lần lần quý vị mới thấy rằng: giờ tý là giờ sẽ đem lại tâm linh sáng suốt cho chính mình. Lúc đó, quý vị mới thực hiện được. Còn cái này mới tập thì phải tập cũng như tập thể thao thôi. Bởi vì lớn tuổi là đạt sức khỏe: giờ nào tôi làm, tôi thấy được, cứ việc làm. Rồi lần lần quý vị phải đi tới giờ tý. Bởi vì những người mà ngồi suy nghĩ vào giờ tý đó, những người đó thông minh hơn là người suy nghĩ trong lúc động loạn. Đó, những nhà cách mạng cũng vậy: họ ngủ không được, họ thao thức nửa đêm, họ ngồi họ suy tư vì thời cuộc, vì con dân, và họ ra những cái ý nghĩ và những cái kế hoạch tốt đẹp là cũng nhờ cái giờ tý. Và tất cả những cái môn võ

cũng vậy nữa: cũng giờ tý, họ ngồi họ luyện khí để định thần. Đó, nhưng mà quý vị chưa có tập quán thì cứ làm tùy thích. Bây giờ không có buộc cái giờ, nhưng mà lần lần rồi quý vị phải trở về cái giờ chơn chánh đó. Cái đó phải từ từ đi tới, không có nên buộc người ta nửa đêm liền. Nhưng mà rồi, ý thức được rồi, thì cứ việc làm, là lúc đó mình mới thấy à. Tự động mình nói cho người ta làm giờ tý tốt hơn.

Bạn đạo: Dạ.

Đức Thầy: Cảm ơn.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, tôi có ba câu hỏi. Vừa rồi, anh chị đã hỏi cái câu hỏi thứ hai của tôi về giờ tý...

Đức Thầy: Dạ, anh cho tôi xin từng câu há. Bởi một khi giảng rồi quên rồi.

Bạn đạo: Cái giờ... Tôi cũng xin nêu trước là cái giờ tý.

Đức Thầy: Dạ.

Bạn đạo: Là bởi vì, ở trên cái nước Mỹ này, mỗi cái tiểu bang cái giờ nó khác nhau. Thì cái giờ tý của Houston nó không giống cái giờ tý ở bên Cali hay là một tiểu bang nào khác, và có đôi lúc chúng tôi, vì một lý do nào đó phải xê dịch, thì chúng tôi muốn giữ cái giờ tý, mà quen ở đây rồi á, thì đến chỗ khác nó không còn đúng, thì như vậy nó có ảnh hưởng gì không?

Đức Thầy: Không. Bởi vì đây là cái giờ tý là cơ tạng của con người trong một giáp, thì lúc nào ở đây thì giờ tý ở đây, còn Cali thì có giờ tý của Cali, mà Việt Nam có giờ tý của Việt Nam. Vì cái cơ tạng nó phải đi theo cái chiều hướng của 24 tiếng đồng hồ, thì hồng có sao hết, hồng có sao hết!

Bạn đạo: Dạ thưa, chuyện thứ hai. Cái câu thứ hai là, theo như lời của Thầy vừa thuyết pháp, thì chúng tôi thấy rằng: Đức Jesus Christ, khi Ngài đi tu, Ngài cũng là xuất gia, tức nhiên là lìa khỏi gia đình, Ngài bỏ không, Ngài là người không vợ không con. Đức Phật Thích Ca cũng vậy, Ngài phải cắt ái ly gia, bỏ vợ lìa con mà đi. Nhưng mà chúng tôi thì khi qua đây, đa số đều có đem theo gia đình, và chúng tôi cũng còn nhận thấy rằng có một cái trách vụ đối với những người mà chúng tôi đã đem đi, thì như vậy nó có bị trở ngại trong cái việc tu hành của chúng tôi theo thiên không?

Đức Thầy: Nếu mình ý thức rõ Đức Thích Ca bỏ gia đình vô rừng tu, Jesus Christ bỏ gia đình đi tu, thì chúng ta hiện tại ở trong gia đình chúng ta cũng là ở trong rừng, bởi vì không tuổi con trâu cũng là tuổi con lợn. Nó ở xung quanh mình, mà nhờ đó là thầy của chúng ta! Nghịch cảnh là thầy, sự ràng buộc của gia đình mới là dẫn tiến tâm linh. Chúng ta không phải vì buồn tủi mà ra đi! Bây giờ chúng ta ý thức rằng chúng ta từ mọi trạng thái mà ra, bây giờ chúng ta phải trở về với mọi trạng thái. Con ta là ta, vợ ta là ta: tất cả đều có tâm linh đồng tiến hóa như ta, và như Đức Phật đã đạt thành, thì tự nhiên chúng ta sẽ đi tới. Vì Thích Ca đã hy sinh đi trước và dọn đường cho chúng ta thấy rằng: Ngài tu với thú dữ chó không có tu với người hiền; thì quý vị đang ở trong gia đình, cũng ở trong nghịch cảnh mà thôi! Thì quý vị được khắc phục được nghịch cảnh đó thì các vị, quý vị mới đạt tới sự thiên giác rõ rệt hơn. Cho nên tôi khuyên mọi người nên tu hẩn trong hoàn cảnh nghịch của mình, và ý chí mình phải thực hiện tình thương và đạo đức, tha thứ trước hết. Thì mỗi người trong gia đình như vậy đó thì quý vị thấy sự bát ngát khôn ngoan trong nội tâm xuất hiện rất dễ dãi. Thì trong gia đình chúng ta không khác gì trong rừng, không có gia đình nào yên đâu! Ở gia đình này dòm gia đình kia chó không có yên. Cặp này nói cặp kia chứ cũng cãi, không có yên. Sự đối lập đó là Thượng Đế đã an bài để dẫn tiến tâm linh. Quý vị đừng quên, đó là bài học của Thượng Đế an bài. Khi mà quý vị thấy rõ đó là bài học của Thượng Đế an bài thì quý vị mới thấy rõ Thích Ca đã làm những gì và để

cho chúng ta học. Ngài tu trong nghịch chứ không phải mượn cái vuốt ve. Chúng ta đang ở trong nghịch thì nhất định phải đắc thành như Ngài!

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, còn đây là cái câu hỏi thứ ba của chúng tôi. Dạ thưa Thầy, tôi thấy rằng: những người ngồi thiền đều ngồi theo cái thế ngồi của Đức Thích Ca, tất nhiên là bán già hoặc là kiết già. Nhưng mà chúng tôi thì có cái bệnh, có nhiều người, trong đó có tôi, có cái bệnh tê. Nếu ngồi một cái thế luôn thì chỉ năm phút sau không có đứng dậy được. Nên thưa Thầy, trong cái ... có thể ngồi một cái thế khác để mà thực hành thiền hay không, hay là vẫn phải cố gắng tập cái thế bán già hoặc là kiết già?

Đức Thầy: Tôi thấy cái tê của cụ là cái tê của tôi trước kia, ngồi vô năm phút là nó thấy tê. Nhưng mà tôi cương quyết một thời gian rồi á thì giải quyết. Tôi thấy rằng: tôi phải chiến thắng cái tê của tôi và cái ngứa của trong cái thân của tôi, ngồi vô nó ngứa và nó tê. Thì tôi phải lấy cái gì? Tôi lấy cái nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà tôi giải nó. Nam là gì? Là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là linh cảm. Tôi ngồi tôi chỉ niệm sáu chữ đó mà để tôi chiến thắng. Nếu tôi không chiến thắng thì sự tê và sự ngứa của thể chất tôi, làm sao tôi cai quản lấy tôi được? Cho nên tôi mới đặt trong chương trình hùng tâm dũng chí: phải chiến thắng nội cảnh. Thì tự nhiên, không có bao lâu, từ cái tê mà tôi thấy được chắc chết (hồi đó, tôi nghe ông Tư là ông Đỗ Thuận Hậu dạy tôi, tôi nói: “Ông già này giết tôi rồi!” Cái chân tôi không có thể co ra được, mà không có thể nào làm gì được, chắc chết!), tôi nói: “Thôi chết, cho chết luôn, tôi ngồi, cái nó làm cái xòà ... cái nó nóng đặng sau thận. Cái tự nhiên cái chân tôi nó tốt lại và tôi không sợ nữa. Bởi vì tôi cũng biết chút đỉnh y học, ngán lắm chứ! Nó bại rồi làm sao? Nhưng mà cương quyết rồi tôi chiến thắng nó. Cho nên quý vị sẽ chiến thắng cũng trong cuộc chiến của ở trong tiểu thiên địa này. Rồi quý vị sẽ đạt sáng suốt; rồi nó ngứa, mà ra khi không mà nó cắn cái má mình mà mình sờ không thấy có con gì hết, mà nếu quý vị sờ thì nó chạy trở lộn vô. Đó là dâm tánh. Phải dùng Nam Mô A Di Đà Phật để đuổi nó ra ngoài; mà cái Nam Mô A Di Đà Phật là mình hiểu rằng hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ mới là thanh tịnh.

Cái nguyên lý vừa tôi vừa cắt nghĩa hồi nãy đó, thì tự nhiên quý vị giải quyết không khó khăn. Nhưng mà bàn đầu, về y học, người này nói: “Ô, nó tê rồi nó bại đi hồng được, rồi đây rồi bỏ vợ bỏ con”. Nhưng mà tôi là người đi trước rồi, tôi đã thực nghiệm và chứng nghiệm, tôi thành đạt tôi mới dám nói. Cho nên cái đầu của tôi cũng vậy nữa, hễ tôi chuyên đi chỗ nào thì nó chạy chỗ nấy, nó rung chỗ đó; và tôi sợ rằng tôi có thể điên loạn. Tôi vô Lý Hồng Chương, tôi cho bác sĩ coi. Ông ôm cái đầu tôi: tôi muốn cho chạy chỗ nào chạy. Ông lật sách ra coi: “Không, không có cuốn sách nào nói vấn đề này”; rồi rọi hết trời cái đầu tôi, nói rằng: “Normal”. Lúc đó tôi mới chỉ cho người ta, và tôi thấy tôi lại ... con người tôi trẻ hơn, và vui vẻ hơn, và trí nhớ nhiều hơn, mà nói sự thông minh thì thấy cũng khác hơn. Hồi xưa, tôi viết cái thơ rất khó vì tôi hút thuốc một ngày ba gói mà! Viết thơ khó lắm! Viết hai câu cái liệng, hồng có biết thơ. Mà bây giờ, nghĩa là tôi muốn đặt thơ gì là tôi đặt, tình cảnh nào tôi viết là nó ra liền, trong nháy mắt, không có khó khăn! Đó là nhờ gì? Nhờ sự thanh nhẹ. Thành ra tôi thấy, nghĩa là con người tôi càng ngày càng nhẹ hơn, và khỏe hơn, và còn trẻ hơn lúc tôi hai mươi tuổi. Vì hồi nhỏ, tôi sáu tuổi tôi mới biết đi. Hồi nhỏ bệnh hoạn, sáu tuổi mới biết đi. Bệnh hoạn nhiều lắm! Rồi từ ngày thiền tới bây giờ đó, thì thay da thịt cứng cáp, chỗ nào cũng là khỏe mạnh, chớ không có cái gì kêu bằng bực bội trong nội tâm nữa. Thì tôi thấy cái pháp thiền này nó rất điều hòa. Thì quý vị thấy không: mình soi hồn như thế này. Đó, cái chấn động lực nó sẽ gia tăng, thì quý vị thả ra, quý vị có thể ngủ một giấc ngủ rất khỏe. Rồi quý vị làm pháp luân thường chuyển, hít vô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, thì tự nhiên mồ hôi nó phải ra rồi. Tất cả lỗ chân lông là gia dịch, là quân lính của quý vị được chủ nhân ông cung ứng thực phẩm cho nó dồi dào, rồi nó sáng dậy thấy cái mặt nó tươi tắn. Rồi lúc đó mình chỉ thích dòm kiếng xem cái mặt mình, và nó sẽ đổi cặp mắt của quý vị trở nên từ bi và thích dòm cặp mắt mình. Rồi tới một thời gian nào nó đi tới, quý vị dòm một con người, nó lại có một cái bóng khác nữa; một cái bàn, nó lại có cái bóng nữa. Cho nên cõi hữu hình và vô hình nó dính liền với nhau, nhưng mà người đời không hiểu. Ở bên kia thế giới chỉ vạch có một chút xíu là tới. Vì thiếu thanh

ting không thấy thôi! Nếu mà chúng ta có thanh tịnh thì thấy rất dễ dãi, không có cái gì khó khăn hết! Cho nên quý vị phải nhớ rằng: phải chiến thắng mình, trong một cuộc chiến đấu rõ ràng, lập lại trật tự!

Bạn đạo: Dạ thưa, tôi ... tôi sẽ xin trở lại mang micro cho ... cho anh. Mà hồi này bác Lễ có hỏi về cái giờ tý, thì trong này có một số quý vị cũng hỏi làm sao lấy cái giờ tý, thì thưa, bây giờ cái thì giờ nó ngắn hẹp, thì tôi xin thưa là: quý vị ghi dùm cái số phone của tôi là 3926213, thì tôi sẽ xin giới thiệu quý vị làm sao tìm cái giờ tý từng mỗi địa phương. Dạ thưa, cũng trong khi đó cũng có một số quý vị tôi có cái thư mời đó, thì tình cảm anh em đó, quý vị có hỏi là: cái chú Triệu Hòa là chú nào? Dạ thưa, tôi xin trình diện là, dạ Triệu Hòa là chú này. Dạ thưa, xin quý vị ghi cái điện thoại của tôi. Có cái gì thắc mắc xin ghi dùm và gọi cho tôi, tôi sẽ xin giải đáp thắc mắc, 3926213. Rồi, dạ xin anh tiếp tục câu hỏi.

Bạn đạo: Thưa Thầy, có một quý đạo hữu trung niên hỏi rằng: nếu chúng con đã cưới vợ lấy chồng, còn có thể tu thiền được không?

Đức Thầy: Đương nhiên phải được!

Bạn đạo: Thưa Thầy, xin Thầy cho chúng con biết rõ hơn phương pháp dùng 3 ngón tay: ngón tay cái bịt lỗ tai, ngón tay giữa kéo con mắt, còn ngón tay trở thì chỗ nào?

Đức Thầy: Thì đây là tập trung tinh khí thần: co cái lưỡi, răng kê răng như thế này, tập trung tinh khí thần. Đây, gần mái tóc đây. Đụng mái tóc là đúng rồi, cái dây thần kinh đó. Còn cái huyết ở đây là trị nhức đầu. Còn con mắt người phàm kêu nó nhắm mắt nó hồng chịu, nó hay mở mắt. Cho nên kéo ở đây một chút, và cái này hỗ trợ cho cái bệnh nhức đầu nữa. Còn co lưỡi, răng kê răng là lọc cái thận thủy. Răng kê răng là ổn định cái thần kinh bộ đầu.

Bạn đạo: Thưa Thầy, chúng con xin có một điều, có một người quý đạo hữu cũng nhắn con hỏi dùm cho người ta, là Thầy có nói tẩu hỏa nhập ma. Thì chúng con nghe ghê lắm, là rui mà tẩu hỏa nhập ma thì rồi làm sao mà chữa? Nhưng mà quý vị đó có nói một câu rất hay hơn, là làm sao thì biết mình sắp sửa bị tẩu hỏa nhập ma để mà ngừng?

Đức Thầy: Cái tẩu hỏa nhập ma là ở trên không chịu tu, cũng như là loạn vậy đó! Như tôi lập cái chùa, tôi kêu người ta tu mà tôi đi chơi bời, là nó loạn. Phải không? À, tôi phải tu, là bộ đầu phải tu, phải khai triển, thì ở dưới á, bắt ở dưới nó tu, nó lên, nó phải có chỗ ngự. Còn anh hồng dọn chỗ, anh kêu người ta lên làm cái gì? Thì tự nhiên nó phản động trở lộn lại, cái nó thấy: “Chu cha, tôi là Phật, tôi là tiên”, thì nó đập, trái tim càng ngày càng đập mạnh. Cái tẩu hỏa nhập ma là trái tim nó đập càng ngày càng mạnh; và nó thấy những cái cảnh tầm bậy tầm bạ, nó nói: “Ta đây là Đức Di Lạc tái sanh”. Ở ngay Vũng Tàu, 1978 tôi còn ở Việt Nam, đang châm cứu ở Kim Hải. Có một vị có tiệm đồng hồ giàu có, bỏ hết, đi lên núi tu, cất cốc, coi kinh, phát tâm. Đi lên cất cốc rồi cái ngài thiền, chỉ ngồi y như Đức Phật Thích Ca thiền vậy thôi. Thiền thì bộ đầu không mở, thì ở dưới nó lên, lên cái loạn, cái ổng ra ổng xung. ổng xung ổng là Di Lạc tái sanh, thì làm mấy ông thượng tọa, đại đức ... xung quanh đó phải quỳ lạy. Một chập ổng nói bậy, mấy ông đẩy vô đóng cửa lại, đóng cửa lại rồi giải phóng bắt luôn! Rồi lúc đó, cái người mà đi theo ổng đó, mới thấy rằng mình mất ông thầy rồi, thôi bây giờ xuống núi không tu nữa. Mới thấy cái đầu luôn luôn nặng hơn cái đất, cứ vậy ... Đi tới tôi, tôi nói: “Ông tu sai rồi!” Ông hỏi: “Tại sao ông châm cứu mà ông biết tôi tu sai?” Tôi nói: “Ông thiền sai, thành ra cái trược khí nó lên không có lối thoát, thành cái đầu của ông nặng hơn cái đất!” Ông nói: “Thì bây giờ ông dạy dùm tôi”. Tôi nói: “Bây giờ ông lớn tuổi rồi, không kịp (tôi biết cái mạng ông không kịp)! Thì bây giờ ông phải tập trung ngay trung tâm bộ đầu và niệm Nam Mô A Di Đà Phật”. Thì ổng về ổng tập trung ngay bộ đầu rồi ổng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, lần lần ổng thấy cái đầu ổng nhẹ. Rồi trong lúc đó không bao lâu thì ổng ly khai; thì bây giờ con ổng cũng tiếp tục tu.

Bạn đạo: Thưa Thầy, câu hỏi này là của riêng con. Thầy có nói rất nhiều về Thượng Đế an bài: điều đó rất là nguy hiểm cho chúng con, là những người cần phải chính mình làm một cái gì, không thể ỷ vào Thượng Đế an bài. Nếu nói như vậy thì miền Nam bị cộng sản hóa cũng do Thượng Đế an bài hay sao?

Đức Thầy: Đúng là như vậy. Khi mà muốn hiểu Thượng Đế an bài, thì mình nói rằng: “Tôi có khả năng làm!” Bây giờ bạn hỏi có vị bồ lão nào có thể triển hạn sự sống theo ý muốn không? Chắc chắn không có ai dám nói rằng: “Tôi có quyền triển hạn sự sống không cần Thượng Đế!” Thấy chưa? Không phải là chuyện nguy hiểm đâu! Thượng Đế thương con Ngài xây dựng Ngài để con Ngài giải nghiệp và trở về với Ngài trong cái kỳ ba đại loạn sắp tới, chớ nếu mà vun bồi cho các con Ngài còn ôm vật chất nhiều, thì tâm linh của các con Ngài sẽ đau khổ vô cùng và rơi rớt không trở về với Đấng Cha Lành đâu. Cho nên cha thương con, nhiều khi nói ngọt mà nhiều khi phải lấy roi để cứu con. Ngày nay nhiều lắm rồi: Ngài đã truyền bá khắp thế giới, nhưng mà chưa ai ý thức được giải nghiệp là gì, nhưng mà chỉ cầu xin giải nghiệp mà chính mình không chịu giải nghiệp! Thì vì đó, càng tu càng động loạn, càng tu càng thấy nguy hiểm. Chúng ta đã có những gương lành: Đức Thích Ca là giàu hơn chúng ta, cung nga, mỹ nữ, quyền thế trong tay, Ngài giải nghiệp, thì tâm thức của chúng ta phải đi hẳn trong tâm thức và ý chí của chúng ta mới được! Chúa Jesus Christ cũng vậy. Luôn luôn ý chí chúng ta phải giải nghiệp để trở về nguồn cội vì ta là bất diệt. Không còn bị chết nữa đâu, đừng có sợ: trong sanh có tử, trong tử có sanh mới là chân lý! Khi hiểu cái đó, thì các bạn không thấy có gì nguy hiểm. Ông Trời chưa sập thì các bạn vẫn còn tiền. Vì sợ quá, rồi tưởng ông cộng sản ổng dữ lắm. Tôi sống với cộng sản mà tôi vẫn nói rằng: “Các anh thiếu đạo đức!” ngay trong trại cải tạo. Nhưng mà không biết ai bị lỗi tai nó không giết tôi, chứ tôi cũng chuẩn bị chết cho rồi. Bởi vì chín người giam trong một connex (?), làm sao anh cũng có sức ngon anh nói rằng thiếu đạo đức? Một người nào có tâm đạo cũng không chịu nổi. Nhưng mà những cái xác chết đó là phải về với tôi, nằm ngã nghiêng ngã ngửa đó tôi chằm cứu để cứu sống lại. Hằng ngày 11 giờ là bao nhiêu xác chết nằm trước mặt tôi, trong connex ra, tôi phải dùng cái thuật chằm cứu, và tôi chằm, chằm cho đến nỗi những cán bộ y nói rằng: “Cây kim thần đến rồi!” Vậy thôi! Mà khi khỏe rồi thì vỗ tay. Quý vị ở đây chắc cũng biết ông chủ Bát Đạt chớ? Restaurant Bát Đạt. Ông to lớn như vậy mà nó giam trong connex, đem ra thì ổng bật ngửa vậy nè. Cũng tôi chằm ổng tỉnh lại. Mà nhiều người như vậy, chín người trong một thùng, mà không có, kẻ đứng thì phải người ngồi, người ngồi thì kẻ đứng. Cho nên sau đó tôi được chằm cho những người cao cấp, và tôi nói rằng: “Các anh là thất đức, làm cái công việc đó!” Vì tôi là một con người dám nói! “Anh phải dẹp những cái connex đi. Nếu còn tiếp tục những cái connex đó, ông Trời không có dung túng đâu!” Đâu có hai tuần là dẹp. Rồi thấy hông, tôi cũng đóng góp một phần cho anh em. Trong khi tôi được thả tự do trở về, và mọi người đều khóc, thấy tôi đi; và tôi nguyện ở lại ba năm để tôi cứu những bạn bè tôi đang bị giam. Các thanh niên đều trở nên ông cụ, đi không được, đái ỉa thúi tha. Và tôi có thể thuyết phục được thủ trưởng và cho tôi cứu trị số người đó, từ câm, tê liệt, đều đi được. Tôi thấy Thượng Đế đã ban ơn cho tất cả mọi người và tôi, chớ tôi không có khả năng đó. Tôi thấy rất dễ dãi, mọi người vô trong trại đều trở lại vui vẻ và tươi tắn. Sau khi ra về, mọi người đều ôm tôi hun (chế độ đó hun là không được, nhưng mà vẫn hun như bên này “Hun ông Tám một cái trước khi đi”). Đó, và những bà vô đó mất hôn, sợ quá, mất kinh cả năm, tôi trị cho mập. Trị mập rồi, mấy bà nói: “Bây giờ tôi phải thưa ông Tám!” “Thưa cái gì?” “Hồi trước tôi ăn cơm hồng được, mà bây giờ tôi ăn bốn, năm chén, mà nhà nước không đủ cơm cho tôi ăn”. Rồi có những người ở Vũng Tàu, họ muốn đi vô trị bệnh mà không có khả năng! Làm sao? Phải ăn cấp một tube aspirine để nó bắt bỏ tù ba tháng, cái vô nhờ ông Tám, ba tháng ăn cơm nhà nước ông Tám trị hết bệnh. Thành ra sau này bắt buộc mở một cái clinic riêng để cho đồng bào. Buổi chiều, từ 1 giờ rưỡi cho tới 4 giờ, tôi phải trị cho đồng bào; còn sớm mai tôi trị cho tội phạm. Thì ở Việt Nam chỉ có một ..., tôi thấy có một mình tôi đi cải tạo có bằng cấp. Phát bằng cấp đảng hoàng cho tôi trở về hành nghề và mở hai clinic. Thì sau này, tôi về rồi mới cho tự do. Nói: “Thôi bây giờ anh muốn vô lúc nào cũng được. Chừng nào anh muốn xuống thì tôi ra tôi rước anh vô, và anh muốn trị anh kêu người ta tập trung, tôi trị cho ơ ... kêu, kêu tui tui tập trung cho anh trị”. Thì sau tôi về rồi mỗi tuần tôi có xuống trị cho những người đó. Thì tôi mới có cái đặc quyền đó để cứu người ta. Vì tôi nói: “Các anh kẹo quá! Tôi xin ở lại ba năm, mà tôi ăn cơm với nước sôi mà không cho. Mới có 13 tháng là

đuôi tôi về. Mấy anh kẹo quá!” Bởi vì bạn bè tôi đông ở trong, những người trí thức của chúng ta đều bị ở tù hết! Những đại úy, những trung úy cũng vậy. Những đại đen, đại đỏ của chúng ta cũng bị hết. Nhưng mà chúng nó có tôi ở trong đó nó vui, thương lắm! Cho nên mọi người, trong lúc buổi chiều tôi tắm, thì tụi nó chạy ngang, ôm tôi hun một cái rồi bỏ chạy. Thương đến nỗi vậy! Cho nên mình thấy, tôi thấy rằng: cái tu của cái Vô Vi này, nó đóng góp rất nhiều. Khi tôi bước vô nhà tù là tôi phải gồng rồi. Cũng như hồi xưa: ma cũ ăn hiếp ma mới, thế nào nó cũng đập mình! Nhưng mà vô rồi nó không, nó không có đánh. Nó nói: “Ở đây khác! Anh đừng lo, không có vụ ăn hiếp!” Rồi có ông đó, mà ông già ông cũng biết Lỗ Ban, rồi ông dòm mặt tôi ông nói: “Ông không phải là tư sản mại bản đâu, ông là vị cứu tinh của chúng tôi!” Tôi nói: “Làm sao ông biết?” “Ông có cái nghề gì ông nói tôi nghe?” Tôi nói: “Châm cứu”. “Phải rồi, tôi đau lưng này”. Nhưng mà không có kim! Một cái gì nó cũng lấy hết. Cái kim, tôi mới lấy ngón tay tôi bấm, tôi trị cho ông. Rồi tôi kêu: “Hông ấy thôi bây giờ anh em đi lao động kiếm cái sợi dây telephone, ở trong đó có sợi cứng đem cho tôi, tôi chế cây kim tôi trị”. Thì hằng đêm tôi trị mọi người đi được. Rồi lần lần nó lan rộng ra. Rồi con ông thủ trưởng lại bệnh gần chết, nghĩa là tôi lên tôi trị cái hết, cái thì ông mời tôi tới nào cũng lên tôi ăn. Ăn thèo lèo, coi tivi, thì kể tôi như không có ở tù). Rồi lần lần ông giúp cho tôi, nghĩa là ông năn nỉ tôi trị cho tất cả mọi người, thì tôi trị. Cho nên 24/24 tôi hông có một cái giờ yên. Nếu tôi hông có cái pháp thiên này thì tôi phải chết!

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Xin quý đạo hữu hướng tâm cầu nguyện cho ông DINH VAN RE Jean(Cha của đạo hữu DINH VAN RE Roger và Cécile) từ trần ngày 19/10/2015 tại Thành Phố Hồ Chí Minh, hưởng thọ 88 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Cảm ơn quý đạo hữu

Hội Ái Hữu Vô Vi Pháp Quốc

2) Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho chị của bạn đạo LƯƠNG THỊ HUỲNH là bà LƯƠNG THỊ HUỲNH sinh ngày 28-8-1937 Mậu Dân, từ trần ngày 13-10-2015 lúc 20g 10p (nhằm 1-9 năm ẤT MÙI) tại lữ quán Bán Bích quận Tân Phú TP HCM thọ 78t được siêu thăng tịnh độ

Thành tâm cảm ơn bạn đạo

C Huynh

THƠ BẠN ĐẠO

Không Tóc

Ai kia mái tóc dài thòn
Tôi đây không tóc, đầu tròn láng o
Nhiều người nhìn thấy tò mò
Hỏi rằng mái tóc đã cho ai rồi?

Tôi nói tóc rụng lôi thôi
Tóc mọc chỗ trắng, chỗ còi, chỗ đen
Bù xù, tóc quăn rối bèn
Sáng phải chải gội bao phen trễ làm

Tóc nhiều dài thướt chẳng ham
Tóc làm nghệt cổng, cảm râm bị la
Tóc dài rụng đầy trong nhà
Phải hẹn thợ cắt tiền ra nhót lòng

Thực hành buông bỏ về không
Bỏ luôn mái tóc đẹp xong sự phiền
Mỗi tháng không cần tốn tiền
Cạo tóc sạch sẽ ngồi thiền nhẹ phê

Bớt phiền, đầu nhẹ vui ghê
Nhiều người tiếc tóc, khen chê đủ lời
Riêng tôi cảm thấy được lời
Lời tiền, lời điển, vui đời nhẹ thanh

Thủy Bùi (MS)10/21/2015